Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вольни одъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на повъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на повъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 191. | Нинѣ: гр. к. Андріяна; рим. к. Регіны — Завтра: гр. к. Пімена пр.; рим. к. Рож. п. Д. | Середа 26 серпня (7 вересня) 1892. | Всходъ сонця 5 г. 28 м.; заходъ 6 г. 27 м. Баром. 765 терм. + 27 8 + 15 0° | Рокъ II.

Радикалы и лібералы въ Сербіи.

Коли не ошибають деякѝ ознаки, то въ Сербіи заносить ся на якѝсь великѝ змѣны. Партія радикальна, фактично найсильнѣйша въ краю, котра мусѣла несподѣвано зробити мѣсце найслабшои партіи ліберальнои, не щезла тымъ ще зовсѣмъ и мабуть вже незадовго дасть ознаки свого житя и силы. А цѣкава то рѣчь, длячого она такъ нагло уступила. Поминувши вже то, що она економічно збанкротувала, що не то що не додержала обѣцянки, яку зробила народови, не вырвала его зъ довгôвъ, але ще и наробила новыхъ, що по уступленю ѥѣ найдено касы зовсѣмъ порожнѝ и що показало ся, що она выдавала значнѝ грошѣ на агітацію за границею — лагодила ся она ще и до великого перевороту въ краю, бо коли повѣрити вѣстямъ, якѝ теперь рознеслись по Европѣ, задумувала она не менше лишь усунути регентію и династію Обреновичѣвъ та покликати до Сербіѣ Караджорджевичѣвъ. Ось що доносять теперь зъ Бѣлграду до Volt. Ztg.:

Причиною наглого усуненя радикального міністерства въ Сербіи — сказано въ дописи до згаданои газеты — було то, що Рістичь налякавъ ся антидинастичныхъ агітацій. Агітація за Караджорджевичами прибрала вже була грôзнѝ розмѣры, и хочь регентія колька разôвъ въ сѣй справѣ робила представленя правительству, то все таки она або не мала такои силы, або таки и доброи волѣ, щобы выступити противъ тои агітаціѣ. Въ послѣднихъ мѣсяцяхъ розкидано мѣжь народъ таки пôдъ опѣкою поліціѣ тысячѣ брошуръ за Караджорджевичами. Сербскій фондъ диспозиційный въ сумѣ 200.000 франкôвъ роздѣлювано межи послôвъ рѣшучо неприхильныхъ династіи Обреновичѣвъ, а декотрѝ зъ тыхъ послôвъ перебували на дворѣ князя Петра Караджорджевича въ Цетини и колька недѣль тому назадъ принесли були зъ вôдтамъ навѣть готову програму сего сербского претендента. На сходинахъ радикальныхъ послôвъ въ Тополи и Крагуевацу вôдчитувано ѥѣ и удобрено. Не диво отже, що коли Рістичь довѣдавъ ся о тôмъ, то звернувъ бачне око на радикалôвъ. Колибъ вôнъ бувъ згодивъ ся на скликане великои скупштины, то було бы по нѣмъ и по династіи. Рістичь поступивъ собѣ хитро. Коли радикалы подали ся до димісіѣ, не сподѣвали ся, що вôнъ ту димісію прийме, а Рістичь ще зажадавъ оденъ день, абы роздумавъ. Міністры були вже певнѝ, що вôнъ не прийме димісіѣ, але вже въ колька годинъ по тôмъ прийшли на ихъ мѣсце ліберали. На подвôряхъ въ міністерствахъ були розставленѝ жандармы, котрѝ мали ужити силы, колибъ хто бувъ спротививъ ся. Колибъ Рістичь не бувъ поступивъ такъ хитро, то ледви чи радикалы були бы зовсѣмъ спокôйно уступили.

Якъ теперь думають господарити сербскѝ ліберали, можна довѣдатись зъ того, що розповѣвъ оденъ изъ найвиднѣйшихъ членôвъ молодо-ліберальнои партіѣ, Стефанъ Чурчичь кореспондентови монахôвскои Allg. Ztg.

Сербія — каже вôнъ — не хоче вести політики, бо не мае до того анѣ средствъ, анѣ не ѥсть такъ велика.... Мы хочемо середъ суперечки державъ позôстати неутральными, щобы передовсѣмъ пôднести добробытъ въ краю. Длятого и хочемо жити въ Австро-Угорщиною въ згодѣ. Було бы нерозважно вести ворожу політику противъ Австро-Угорщины, котра майже двѣ третины нашои границѣ обняла якъ клѣщами. Але добрѝ вôдносины до Австро-Угорщины не вымагають ще того, щобы мы ворожо выступали противъ Россіѣ; хочемо изъ нею якъ и зъ другими державами, особливо-же зъ Туреччиною, жити въ згодѣ. Не хочемо служити австро-угорской політицѣ, якъ Гарашанинъ, але и не хочемо пôддати ся Россіи, якъ радикалы пôдъ проводомъ Пашича. Не зрѣкаемо ся національнои идеѣ, лишаемо сповнене ѥѣ будучности, а поки що хочемо въ нашихъ кругахъ дѣлати и зробити Сербію крѣпкою, всѣми поважаною державою, котра бы при рѣшаню всхôдного пытаня стала ся важнымъ чинникомъ розвою культурного и мира.... Выдалене королевои треба знести, але що то выдалене наступило въ наслѣдокъ резолюціѣ скупштины, санкціонованои регентією, то треба его знести ажь новымъ закономъ. Королева, закимъ поверне, буде могла при нагодѣ побачити ся зъ сыномъ за границею и треба ѥй дозволити переписувати ся зъ нимъ. Королева Наталія повинна бы — и того по нѣй сподѣвають ся, — позôстати ажь до того часу добровôльно за границею и не робити клопоту правительству и своимъ приятелямъ.

Переглядъ політичный.

Выдѣлъ краевый постановивъ предложити Соймови внесене перевести конверсію довгу индемнізаційного и предкладае на то затягнути позычку на 4 процентъ, маючу сплачувати ся через 50 лѣтъ въ такôй высотѣ, щобы она выстала на повне сплачене довгу индемнізаційного выносячого нинѣ 26,294.427 зр.

На комерсѣ товариства промыслового въ Трутиновѣ въ Чехахъ заповѣвъ пос. Родеръ,

4

ВОРОЖБА.

Оповѣдане Маврикія Йокая.

(Дальше.)

Пять мѣсяцѣвъ не було его; пять довгихъ мѣсяцѣвъ не могли Валтазаръ и Олена видѣти ся, и навѣть вѣстку про себе могли лишь деколи дати, бо переношенемъ листôвъ занимали ся тогды лишь польскѝ купцѣ.

Вже пятый мѣсяць кôнчивъ ся, якъ одно про другого дôстало вѣстку. Валтазаръ дôставъ милу вѣстку про Олену, а Олена сумну вѣстку про Валтазара.

Старый Дорія писавъ своему сынови зъ Будапешту, що жѣнка его мала сына и що мати та дитина здоровѝ.

За тежь Оленѣ писавъ ѥѣ батько зъ Польщѣ, що вправдѣ панъ Валтазаръ вôдзначивъ ся въ Польщи, але притôмъ его тяжко ранили. Довго вôнъ лѣчивъ ся, закимъ трохи прийшовъ до себе, але теперь нема вже нѣякои небезпечности, и скоро лишь выздоровѣе на стôлько, що буде мôгъ вôдбути довгу подорожь на возѣ, то на приказъ свого вожда верне до Будапешту.

Ся вѣстка, що мужъ верне до дому, зробила Олену зовсѣмъ щасливою. Ѥѣ лице стало знову румянымъ, якъ давнѣйше, а хочь деколи журба о недужого мужа обнимала сумомъ ѥѣ серце, немовь темна хмара, то усмѣхъ дитины проганявъ той сумъ.

Королева обѣцяла ѥй дати сейчасъ вѣстку, котрого дня панъ Валтазаръ — пôсля вѣдомостей, якѝ она дôставала зъ Польщѣ — выѣде зъ поворотомъ до дому.

Одного дня на превелику втѣху Олены, запросила ѥѣ королева до свого замку. Зъ радостнымъ лицемъ побѣгла она до королевы. Тая приняла ѥѣ зъ хмарнымъ видомъ.

— Чи вже мôй мужъ выѣхавъ въ дорогу? спытала Олена сейчасъ.

— За сѣмь днѣвъ буде ту — вôдповѣла королева.

— Такъ довго ще треба ждати! — зôтхнула кохаюча жѣнка.

— Вôнъ може що дня лише коротку дорогу проѣхати, бо ще зъ ранъ не вылѣчивъ ся — вôдповѣла королева байдужно — Впрочѣмъ не мае чого спѣшити ся, бо и такъ немилѝ вѣсти застане, коли ту приѣде.

— Якѝ немилѝ вѣсти? — спытала Олена блѣда вô страху.

— Енріко Чефрані приѣхавъ.

Олена затремтѣла, почувши имя того чоловѣка, котрого радше щобъ була сира земля вкрыла.

— Чогожь той приблуда приходить ту, де его такій соромъ стрѣтивъ?

— За чимъ же бы мавъ приѣздити, якъ не за тымъ, щобы и другихъ людей такожь доводити до сорому? Чи ты знаешь се письмо?

При тыхъ словахъ королева передала Оленѣ въ четверо зôгнутый пергамінъ.

Олена вôдповѣла спокôйно:

— Справдѣ, се я писала тое письмо.

— Отже и знаешь, що въ нѣмъ написано?

— Розумѣе ся, слово за словомъ: „Дорогій приятелю! Мôй мужъ тяжко хорый. Сама не знаю, що станесь зô мною, коли вôнъ помре. Поможи менѣ, потѣши мене. Ты обѣцявъ ся приѣхати до мене, зъ вôдки тебе лишь закличу. И якъ лишь ты мене коли любивъ, то приѣдь якъ найскорше“.

Королева дивила ся понуро на Олену, коли тая подавала ѥй змѣстъ свого листу. Але Олена говорила спокôйно дальше:

— Листъ той писала я до Фрае Гатана, що насъ обоихъ выховавъ и дуже любивъ. Ваше Величество знають, що его зъ вôдси взяли за надворного лѣкаря на италійскій дворъ, де вôнъ добувъ собѣ велику славу.

що по уступленю Дунаєвского и Пражака настануть ще й иншѣ важнѣ для Нѣмцѣвъ змѣны въ особахъ.

Президентъ Карно зробивъ вчера візиту грецкому королеви. У кн. Ляйхтенберґского въ Єзъ-ле Бенъ були въ візитою міністры Рібі и Фрейсіне. Коли вôдтакъ кн. Ляйхтенберґскій ѣхавъ зъ візитою до Карнота, витала его публика грôмкими окликами: „Най живе Россія!“

Зъ Лондону доносять, що до Индій выслано 70.000 карабінôвъ и 5 міл. набоѣвъ. Мабуть вôдôйшовъ вже також наказъ мобілізаціѣ першого корпуса индійскои арміѣ.

Румуньскій парламентъ мае бути скликаный на день 1 жовтня с. р. на надзвычайну сесію, а то въ тôй цѣли, щобы ухваливъ апанажу для маючого женити ся наслѣдника престола. Безпосередно по тôмъ вôдбуде ся вѣнчане въ Лондонѣ. Наслѣдникъ престола буде опôсля мешкати на замку Поені пôдъ Ясами.

Новинки.

Львôвъ дня 6 вересня.

— **Громадѣ Довга войниловска** удѣливъ Є. Вел Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову костела.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** полагодила на засѣданю зъ дня 30 серпня с. р. мѣжь иншимъ таки справы: 1. Именувала Марію Тесеєръ учителькою женьскои школы вправъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ у Львовѣ; а учителями шкôлъ народныхъ: Ив. Фльоріяна въ Вирхомли великôй, Ив. Писарчука въ Бевеєвѣ, Ив. Тешковского ст. уч. въ Камѣнцѣ струмиловôй, Вяч. Мімлєра уч. въ Козловѣ, Фел. Двенцьоловского въ Стокахъ, Ив. Голуба упр. въ Ясени, Мих. Качоровского уч. въ Костарôвцяхъ, Ост. Педѣльского въ Туравѣ волоскôй, Ос. Маґеру въ Бобовôй, Іосифу Борковску въ Пôдмавастирци, Илію Лящука въ Корневѣ, Михайлину Ясеницку мол. уч. въ Яворовѣ, о. Вол. Лотоцкого гр. к. катехитомъ въ 4-кл. муж. школѣ въ Бучачи, Едв. Микулиньского учит. въ Княжу, Ант. Максимчука ст. уч. въ Золочевѣ, Вол. Санецкого уч. въ Совинѣ, Фр. Кс. Пирога въ Чорнôй, Март. Перльца въ Жуклинѣ, Ив. Шалевского мол. уч. въ Жоливѣ, Єл. Серпневску мол. уч. въ Канчувѣ, Осипа Гранковского уч. въ Соколôвцѣ, Вас. Кутного въ Ятвягахъ, Степ. Кавчиньского въ Воли задеревацкôй, Ив. Миндюка въ Сваричевѣ, Вас. Посацкого въ Пôдбережу, Павла Гримишака въ Надѣєвѣ, Сидора Самотулку въ Струтинѣ нижнôмъ, Ост. Кохая въ Тарганицяхъ, Лавра Марфяка въ Ярошовицяхъ, Марію Боруцку въ Рудяхъ, Вол. Дзѣдовского ст. уч. въ Стрыю, Лаврину Кратохвилѣвну уч. въ Бѣлôй нижнôй, Петра Лѣщиньского въ Добрôвлянахъ, Станіславу Лєнартовичеву мол. уч. въ Воли вадовскôй, Теод. Новаковского уч. въ Беремянахъ, Мих. Снилика въ Лѣску (пов. Камѣнка стр.), Изабелю Шведову въ Уричи, Ив. Вишиньского въ Пôддубцяхъ, Евґ. Кубрихта и Теодору Бородайкевичъ мол. учителями въ Стрыю на Ланахъ.

— **Бюра** товариства взаимныхъ обезпеченѣ „Днѣстеръ“ находять ся у Львовѣ при улици Театральнôй ч. 8 на II. поверсѣ. Приготовленя до дѣяльности вже майже покôнченѣ, такъ що до властивои дѣяльности обезпеченѣ „Днѣстеръ“ може взяти ся вже 15 с. м.

— **Конкурсъ на стипендію.** Въ цѣли наданя двохъ стипендій зъ фундаціи им. о. Михаила Бѣлецкого въ рôчнôй сумѣ по 90 зр. розписує ся конкурсъ до дня 31 жовтня 1892. Старати ся о тѣ стипендіѣ можуть лише ученики нисшихъ чотирехъ клясъ ґімназіяльныхъ и ученики семинарій учительскихъ або політехніки. Убѣгателѣ мають выказати въ своихъ поданяхъ, що походять зъ м. Городка, суть обряду гр. кат., не посѣдають средствъ до удержаня, добре успѣвають въ наукахъ и вôдзначають ся добрыми обычаями та пильностію. Поданя треба внести въ речинци конкурсовôмъ до ц. к. Намѣстництва черезъ властиву Дирекцію шкôльну.

— **Результатъ вписôвъ до рускои ґімназіи** въ Перемышли такъ представляе ся: До I-ои клясы вписало ся 51 ученикôвъ, до II-ои 46, до III-ои 43, до IV-ои 36, а до V-ои 33, разомъ 209 ученикôвъ. До другои ґімназіи въ Перемышли записало ся — пôсля донесеня Gazet-ы przem. — о 150 ученикôвъ менше якъ минувшого року. Черезъ те, чотирохъ учителѣвъ буде зъ Перемышля перенесеныхъ.

— **Буковиньски надужитя мытовѣ.** Дня 31 м. м. у Вѣдни вôдбули ся двѣ розправы, котрѣ суть въ звязи зъ великимъ процесомъ о дефравдаціѣ мытовôй, що мае розпочати ся дня 12 с. м. Пôдчасъ слѣдства противъ инспектора скарбового Пруса Кобѣрского выкрыло ся, що буковиньскій комісарь скарбовый Юлій Кручковскій 24 волôвъ, перепачкованыхъ зъ Румуніѣ, продавъ купцеви Берлеви Перкерови за 1.150 зр. и въ той способъ надуживъ своєи власти. Тому що прокураторови залежало на тôмъ, кому Перкеръ продавъ волы, то Перкера переслухано въ Сучавѣ. Вôнъ зôзнавъ, що волы продавъ поодиноко. Ажь пôзнѣйше признавъ ся, що тѣ волы продавъ Пінкасови Розенцвайґови за 2.650 зр. Тому Перкера завôзвано передъ судъ за фалшиве зôзнане и засуджено его на три мѣсяцѣ вязницѣ. Другого купця, Якова Шафнера, обжалованого также зъ причины тыхъ волôвъ о фалшиве зôзнане, увôльнено вôдъ вины.

— **Пôдозрѣный случай смерти.** Въ пятницю о 12-ôй годинѣ въ полудне дôставъ дуже сильныхъ корчѣвъ жолудковыхъ складачъ „Звязковои друкарнѣ“ у Львовѣ Авг. Бернацкій, числячій 56 лѣтъ. Недужого вôдвезено до дому при улици Длуґоша ч. 31 и вôзвано чотирехъ лѣкарѣвъ: дра Лопацкого, Скалковского, Шмідта и Стеллю-Савицкого. По зажитю средствъ лѣкарскихъ зробило ся недужому трохи лекше, однакожь около 8-ои годины погôршило ся ему знову, такъ що о 9-ôй годинѣ померъ. Лѣкарѣ не могли рѣшучо сказати, на яку недугу померъ Бернацкій, а що смерть въ наслѣдокъ холєры не була неможлива, тожь заряджено обдукцію, котра вôдбула ся въ суботу о 4-ôй годинѣ въ полудня. Секцію перевели лѣкарѣ: дръ Шмідтъ, лѣкарь мѣскій и дръ Крокевичъ, вôдпоручникъ краєвои рады санітарнои. Секція выказала, що Бернацкій померъ въ наслѣдокъ дуже острого нежиту жолудка и кишокъ, а крôмъ того сконстатовано, що артерія серцева заткалась. Лѣкарѣ сказали, що случай сей дуже пôдозрѣный, однакожь остаточне слово скаже дръ Крокевичъ, котрый розслѣдить кишки. Секція тревала три годины. Сей случай буде предметомъ нарадъ краєвои рады санітарнои.

— **Въ Долинѣ,** повѣта товмацкого, отворено дня 27 серпня читальню. Зборы вôдкрывъ вôдпоручникъ філіѣ „Просвѣты“ въ Станиславовѣ п. Б мовою про значѣнє просвѣты. Цѣлои мовы выслухало звыжь 80 громадянъ зъ великимъ одушевленємъ. Въ члены вписали ся всѣ присутнѣ и вписали неприсутныхъ перешкодженыхъ крôвнякôвъ своихъ. До выдѣлу выбрано одноголосно: о. Амвросія Кадайского на голову, ч. Юстина Роговича на заступника головы, ч. Михайла Коропецкого на секретаря, ч. Петра Атаманюка на бібліотекаря, а ч. Яцка Павлюка на касієра. Ч. Николай Коропецкій начальникъ громады вôдъ 19 лѣтъ, заявивъ прилюдно, що выбудуе громадскій шпихлѣръ зô звезеного вже матеріялу и дасть на початокъ 10 корцѣвъ збôжа. Такожь крамницю закладають. По всѣмъ запросили вп. Николай и Михаилъ Коропецкѣ, головнѣ трудителѣ около пôднесеня своєи громады, всѣхъ присутныхъ до себе на гостину.

Зъ судовои салѣ.

Процесъ дра Медвея.

(Дальше).

Першій крокъ до навязаня любовныхъ вôдносинъ зробивъ Медвей — якъ зôзнае Бродска — що въ Боркахъ вручивши єй листъ, въ котрôмъ выявивъ єй свою любовь. Она не дала на разѣ нѣякои вôдповѣди, хочь мала охоту навязати зъ нимъ близшѣ зносины черезъ переписку. На другій день по єѣ выѣздѣ выѣхавъ и Медвей зъ Козины и задержавъ ся у Львовѣ, де знову стрѣтили ся и тутъ вôдвѣдувавъ єѣ въ готелю, де довшій часъ перебувавъ зъ нею самъ на самъ.

Дня 5 лютого вôдъѣхала Бродска до Выжницѣ, але постановила задержати ся въ Коломыи у своякôвъ. Медвей вôдвозивъ єѣ ажь до Коломыѣ, зъ вôдки вôдтакъ вернувъ.

Я писала єму, щобы вôнъ приѣхавъ якъ найскорше та вылѣчивъ мого мужа. Листъ той мавъ передати єму посолъ Дельфіні.

Хочь и щезла хмара зъ лиця королевы, то таки на лици єѣ знати було ще журбу.

— Коли такъ, люба дитино, то листъ той попавъ ся въ невôдповѣднѣ руки. Дельфіні стрѣтивъ ся мабуть зъ Чефранімъ у Фльоренціи и звѣривъ ся єму зô всѣмъ. А той нѣкчемный прийшовъ ту зъ письмомъ и голосить теперъ передъ цѣлымъ свѣтомъ, що ты до него такъ писала.

Олена ажь руки заломала зъ розпуки: — Боже, що зъ того выйде?

— Не знаю — сказала королева. — Я сама вѣрю твоимъ словамъ, але ты знаешь, що люде все гôршому вѣрять. Теперь иди до дому и жди, ажь верне чоловѣкъ твôй; се его рѣчь.

Зъ закровавленымъ серцемъ вернула Олена до дому.

Єѣ имя, єѣ добра слава такъ выставлена на позôръ. Тихій спокôй, щасте домашне сколочене такимъ поганымъ нѣкчемникомъ! Чому то жѣнка не єсть мужчиною, щобы власною рукою покарати такого обмовника?

Єй здавало ся, що цѣлый свѣтъ повиненъ обурити ся на таку клевету. Хто ображае жѣнку, той ображае Бога, а першій мужчина, що стрѣтить ся зъ такимъ клеветникомъ, повиненъ его якъ собаку убити, щобы вже бôльше нѣкого не кусавъ. Певно хочь зъ десять мужѣвъ обстане за Валтазаромъ и вызве того клеветника до поєдинку, закимъ ще Валтазаръ верне, бо обѣ родины мають богато своякôвъ, а Валтазаръ такъ богато приятелѣвъ.

А вôдтакъ усмѣхнула ся до неи дитинка а тая усмѣшка втихомирила всю бурю въ серци матери.

Однакъ нѣ другого нѣ третього дня нѣхто анѣ зъ численныхъ своякôвъ, анѣ зъ добрыхъ приятелѣвъ не явивъ ся, щобы въ збруѣ Валтазара Доріѣ вызвати клеветника до борбы, обстати за честь жѣнки и обмыти єѣ въ крови клеветника. Всѣ они казали, що се рѣчь мужа.

Ой справдѣ, люде все волять вѣрити въ гôрше!

Четвертого дня то вже й усмѣшка дитины не могла злагодити гризоты матери.

Олена розповѣла батькови причину своєѣ тяжкои журбы. Она думала, що коли другѣ не хотять боронити єѣ чести, то хочь батько посѣче безличного клеветника на дрôбный макъ. Але вôнъ показавъ ся байдужимъ и вôдповѣвъ: — Се рѣчь Валтазара.

Навѣть батьки кажуть: „жѣнка все жѣнкою...“ Лише мужъ мае мечемъ боронити гадку, що жѣнки, то ангелы.

А мужъ єѣ хочь и бувъ хоробрымъ лицаремъ, але що лише перебувъ тяжку недугу; вôнъ приѣде небавомъ утомленый, безсильный; змученый тяжкою втрапасницею, обезсиленый великою втратою крови .. И скоро єго зъ пошьзди̂ймуть, то вôнъ мае сейчасъ брати на себе панциръ и на смерть або житє бити ся за добру славу своєи жѣнки?

Усмѣшка дитины не могла вже нѣякъ злагодити могучого болю Олены. Она плакала цѣлый день и втомлена незмѣрнымъ зворушенємъ блукала по своѣй комнатѣ, по свѣтлици чоловѣка, де була збруя єго, думала и не могла вынайти способу, якъ поступити собѣ.

Прийшовъ шестый день; шестый день, коли Валтазаръ бувъ ще въ дорозѣ.

Того дня рано казала Олена своєму чурѣ повѣдомити конюшого, що Валтазаръ Дорія приѣхавъ въ ночи, оденъ день скорше, якъ сподѣвали ся, и буде бити ся на другій день зъ клеветникомъ своєи жѣнки на смерть або житя.

Ще того самого дня розтрублено той вызовъ на всѣхъ воротахъ мѣста.

Але се не Валтазаръ Дорія вызывавъ Енріка, лише хто иншій.

Валтазаръ Дорія бувъ тогды ще на оденъ день дороги вôддаленый вôдъ Будапешту. Вôнъ що лишь подужавъ и не мôгъ ѣха-

а она переночувавши въ готелю поѣхала до Выжницѣ. Евгеній Бродскій пустивъ ся бувъ за жѣнкою до Львова, а довѣдавшись тутъ, що она жалувала ся на него, просивъ свою тету Ангелику Слонецку, щобы зъ нимъ ѣхала до Выжницѣ и тамъ помирила его зъ жѣнкою. Тамъ стрѣтили ся за посередництвомъ мѣсцевого священика о. Клим. Енцінґера обое Бродскѝ у бар. Капріого, перепросили ся и постановили жити зъ собою въ згодѣ, лишь Бродска зô взгляду на то, що вôдъ часу смерти дитины була дуже порнервована, мала ще якійсь часъ мешкати окремо. Чоловѣкъ мавъ выстарати ся для неи о паспортъ и она мала выѣхати до его свояковъ до Варшавы, а тымчасомъ мала вôдъ родичѣвъ поѣхати до Львова и тутъ перебути у свояковъ Слонецкихъ або ґр. Скарбка, доки ажь паспортъ не надôйде.

Бродскій выѣхавъ вôдтакъ до Коломыѣ, але тутъ дôгнавъ его о. Енцінґеръ и сказавъ ему, що родичѣ его жѣнки дуже еѣ гризуть и она взывае его, щобы вôнъ еѣ чимъ скорше забравъ. Бродскій вернувъ отже до Выжницѣ и дня 8 лютого выѣхали обое; вôнъ задержавъ ся знову въ Коломыи, а она поѣхала сама до Львова.

Тымчасомъ бо й Медвей не сидѣвъ тихо. Дня 8 лютого написавъ вôнъ листъ до Бродскои до Выжницѣ, котрый вôдтакъ дôставъ ся до рукъ чоловѣка и выкрывъ всю тайну. Въ письмѣ тôмъ додае вôнъ ѣй вôдваги, дораджуе, щобы вытревала до кôнця, и представляе ѣй щасте, яке ихъ чекае. Она признае, що хочь думала зôрвати зъ своимъ коханкомъ, то все таки хотѣла ще впослѣдне видѣти ся зъ нимъ и особисто повѣдомити его о своихъ намѣреняхъ. Отже дала ему знати, щобы 8 лютого чекавъ на ню въ Станіславовѣ Тутъ стрѣтили ся они дѣйстно и на другій день поѣхали до Львова. Она заѣхала до готелю Европейского, а вôнъ до Центрального. Два дни бували у себе, ажь Медвей 11 лютого змушеный бувъ выѣхати до Моршина.

Бродска писала до него, абы приѣзджавъ, и вôнъ приѣхавъ 12 лютого по полудни. Она чекала вже на него на двôрци, сама найшла для него помешкане въ Анґлійскôмъ готелю и тамъ позôстала зъ нимъ ажь до пôзнои ночи.

Бродскій попращавшись зъ жѣнкою въ Коломыи вернувъ 11 лютого домôвъ и того дня вôдобравъ письмо, надане 8 лютого въ Стрыю и адресоване до его жѣнки до Выжницѣ, зъ вôдки вôдослано его до Борокъ. Вôнъ отворивъ то письмо, побачивъ, що то любовный листъ Медвея. Пôгнавъ отже до Львова и ставувши тутъ 12 лютого въ полудне довѣдавъ ся, що его жѣнка мешкае въ готелю Европейскôмъ. Воротарь сказавъ тутъ ему, що его жѣнка поѣхала на дворець. Було то якъ разъ въ ту пору, коли Бродска зъ Медвейомъ перебували вже въ Анґлійскôмъ готелю. Нашукавшись безуспѣшно за жѣнкою, вернувъ пôзнымъ вечеромъ до французского готелю, де бувъ заѣхавъ, сѣвъ собѣ Бродскій коло вôкна и дививъ ся на улицю. Десь коло пôвночи побачивъ вôнъ при свѣтлѣ лѣхарнѣ санки однокôннѝ, котрыми ѣхала его жѣнка зъ якимсь мужчиною вôдъ стороны улицѣ Кароля Людвика. Санки станули передъ готелемъ Европейскимъ, жѣнка вышла зъ нихъ, и зайшла до сѣней а еѣ товаришь вôдъѣхавъ назадъ въ ту саму сторону.

Тогды побѣгъ Бродскій до готелю европейского и почавъ добувати ся до помешканя жѣнки, въ котрôмъ ще свѣтило ся. Коли жѣнка не хотѣла отворити, вôнъ выбивъ шибу въ склянныхъ дверехъ, отворивъ ихъ, а влетѣвши до комнаты показавъ жѣнцѣ згаданый листъ и неслухаючи еѣ вымôвокъ, вдаривъ еѣ въ лице и пошовъ. Розвѣдавши вôдтакъ, що мужчина, котрый вôдпроваджувавъ его жѣнку, мешкае въ анґлійскôмъ готелю, зайшовъ тамъ пôдъ число 11 и ставъ добувати ся до Медвея, але той не хотѣвъ ему отворити.

Заразъ потôмъ пôслала Бродска черезъ слугу готельового листъ до Медвея, а одержавши вôдъ него вôдповѣдь, переписалась зъ нимъ ще два разы. Тои самои ночи около 3 ой год. выѣхавъ дръ Медвей зъ готелю кариткою ч. 64, велѣвъ вôзникови станути недалеко ул. Коперніка проти будынку Товариства кредитового земского и сказавъ, що тутъ зачекае на одну особу, котра мае надôйти и жадавъ, щобы вôзникъ вôдвѣзъ ихъ до Басѣвки, першои стаціѣ за Львовомъ до Стрыя, але коли вôзникъ задля тяжкои дороги не хотѣвъ на то пристати, казавъ завести ся на головный дворець. За пôвъ години приѣхала на то мѣсце друга каритка а въ нѣй Иванна Бродска. Теперь поѣхали обое разомъ на головный дворець. По дорозѣ заплативъ дръ Медвей вôзникови и давъ ще окремо нагороду наказуючи ему, щобы о всѣмъ тôмъ нѣкому не говоривъ!

Зъ двôрця выѣхали они обое найблизшимъ поѣздомъ до Угерска, перебули тутъ цѣлый день а вôдтакъ поѣхали наймаными кôньми въ ночи до Моршина. Тутъ примѣстивъ Медвей Бродску въ заведеню купелевôмъ и тримавъ еѣ черезъ 12 днѣвъ пôдъ своею опѣкою. Вже давнѣйше постановили они були выѣхати за границю, перейти на иншу вѣру и повѣнчати ся. На разѣ постановивъ бувъ Медвей выслати Бродску до Ґерліцъ пôдъ Дрезд номъ до свого приятеля дра Кальбавма. Вѣсть, що аґентъ поліційный слѣдить за Бродскою маючи еѣ фотоґрафію, спонукала ихъ выѣхати чимъ скорше черезъ Сколе на Угорщину до Будапешту. Тутъ станули они въ готелю пôдъ „Королевою Елисаветою“, де дръ Медвей записавъ еѣ за свою жѣнку. Зъ вôдтамъ однакожь, щобы затерти слѣды, перенесли ся до готелю „Архікнязь Стефанъ“ и записали ся пôдъ придуманымъ прôзвищемъ: „дръ Едвінъ бар Берковъ зъ жѣнкою“. По кôлькохъ дняхъ выѣхавъ Медвей до Моршина а Бродску лишивъ пôдъ опѣкою свого стрыя. Бродска каже, що ще передъ его выѣздомъ написала листъ до свого чоловѣка, що хоче зъ нимъ побачити ся и поговорити и буде чекати на него въ дняхъ 6, 7 и 8 марта въ означенôмъ мѣсци. Бродскій не хотѣвъ самъ ѣхати, але пôславъ свого первого брата, Віктора Кѣсельницкого. Той поѣхавъ разомъ зъ своею жѣнкою Софіею до Будапешту, вôдшукавъ тамъ дня 7 марта Бродску и взявъ до себе. Бродска розповѣла имъ щиро все, що за той часъ стало ся и постановила рѣшучо зôрвати зъ Медвейомъ. Всѣ трое выѣхали вôдтакъ дня 10 марта до Остригомя (Ґрану), але вже 12 т. м. явивъ ся тамъ и Медвей дôзнавшись о всѣмъ вôдъ стрыя. Бродска сказала ему тогды рѣшучо то, що обѣцяла Кѣсельницкому и звернула ему 200 зр., котрѝ то грошѣ вôнъ выдавъ черезъ три недѣлѣ живучи разомъ зъ нею. Медвей взявъ тѝ грошѣ не надумуючись. Кѣсельницкѝ вôдвезли вôдтакъ Бродску до Кракова и примѣстили еѣ въ монастыри у СС. Назеретанокъ, и она не видѣлась вôдтакъ вже бôльше зъ дромъ Медвейомъ.

Отсе найважнѣйшѝ и найменше звѣстнѝ факты зъ цѣлои сеи справы. Про поединокъ писали часописи вже и давнѣйше и впрочôмъ ся справа стане звѣстна изъ самои розправы, длятого еѣ поминаемо.

По вôдчитаню акту обжалованя розпочалось переслухане дра Медвея. Обжалованый не признаесь до вины. Каже, що до поединку бувъ змушеный, а выѣздъ зъ дня 12 на 13 лютого наступивъ зъ инших причинъ, якъ поданѝ въ актѣ обжалованя. Бродска — каже вôнъ — бояла ся, абы чоловѣкъ еѣ не убивъ и длятого просила обжалованого, щобы вôнъ вывѣзъ еѣ за границю а вôнъ уважавъ за свôй обовязокъ, увôльнити бѣдну жѣнку вôдъ лютого чоловѣка. Бродску пôзнавъ вôнъ дня 16 сѣчня въ Боркахъ, де приѣхавъ лѣчити свою сестру. Коли выѣхали зъ Борокъ до Козины, оповѣла тамъ Бродска, що чоловѣкъ побивъ еѣ въ послѣдныхъ часахъ передъ заповѣдженою забавою такъ, що она ажь поронила и зъ пôдбитымъ окомъ мусѣла принимати гостей. Она дала ему прочитати письмо вôдъ мужа, котрый казавъ ѣй ѣхати до родичѣвъ. Розмова зъ Яницкимъ не помогла нѣчого; вôнъ позычивъ ѣй 100 зр. и она поѣхала на Львôвъ по родичѣвъ. На другій день и я поѣхавъ — каже Медвей — мы стрѣтили ся у Львовѣ на двôрци и я завѣзъ еѣ до готелю Жоржа и тутъ завязали ся мѣжь нами близшѝ вôдносины.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 вересня. Его Вел. Цѣсарь выѣхавъ вчера вечеромъ на маневры 9 и 4 корпуса до Чехъ. Е. цѣс. и кор. Выс. Архікн. Альбрехтъ выѣхавъ вчера въ полудне на инспекцію войска до Дзедзіна и Освѣтима.

Вѣдень 6 вересня. Въ краяхъ альпейскихъ упали вчера и позавчера дуже великѝ снѣги.

Езъ-ле Бенъ 6 вересня. Прибувъ тутъ президентъ Карно. Коли его меръ витавъ, вручила ему депутація школярѣвъ китицю, а оденъ школяръ перебраный по российски, мавъ до него промову. Карно обнявъ его и сказавъ: „Обнимаю Россію!“

Езъ-ле Бенъ 6 вересня. Міністры Рібо и Фрейсіне були въ гостинѣ у Ґірса, причôмъ бувъ и сынъ Ґірса та российскій амбасадоръ въ Парижи, Моренгаймъ. Гостина тревала пôвъ годины. Ґірсъ думае ажь въ грудни вертати до Россіѣ.

Берлинъ 6 вересня. Пôсля урядового справозданя занедужало въ Гамбурзѣ въ суботу на холеру 528 людей, а померло 379; въ недѣлю занедужало 501 а померло 158. Въ Бремѣ бувъ въ недѣлю 1, а въ Любецѣ два выпадки холеры. Въ купелевôмъ мѣстѣ приморскôмъ Ніндорфъ було 2 выпадки занедужаня, а 1 выпадокъ смерти.

Гамбурґъ 6 вересня. Вчера померло 184 людей на холеру, 115 подужало, 283 лежить ще въ шпиталяхъ пôдъ опѣкою лѣкарѣвъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ти нѣ возомъ нѣ конемъ, лише мусѣли его везти на ношахъ, причѣпленыхъ до двохъ мулôвъ — а така подорожь и скучна и забирае богато часу. Такимъ способомъ приѣхавъ вôнъ до Гатванъ.

Ту ставувъ вôнъ зô своею дружиною на попасъ и ту стрѣтивъ возы королѣвскѝ, що везли одежу до Польщѣ. Валтазаръ выглянувъ вôконцемъ своихъ ношей и спытавъ провôдника вояковъ, що проводили возы, що нового чувати въ Будапештѣ.

— Велика новина тамъ е! — вôдповѣвъ поручникъ. — Завтра рано буде хоробрый Валтазаръ Дорія передъ цѣлымъ народомъ бити ся на забôй за добру славу своеѣ жѣнки зъ Енрікомъ Чефранімъ.

— Що вы кажете? — здивувавъ ся Валтазаръ. — Таже Доріѣ нема дома!

— Вчера въ ночи приѣхавъ. Коли мы нинѣ рано выѣзджали зъ мѣста, розтрублено и розголошено той вызовъ по цѣлôмъ мѣстѣ. Я чувъ на свои власнѝ уха и прикро менѣ, що не буду видѣти тои бійки.

— Не може бути! Не може бути! — повтарявъ Валтазаръ.

— Оно нѣбы й справдѣ не може бути! — балакавъ поручникъ. — Я знаю, що Валтазаръ Дорія лежавъ хорый, зъ вôдси сѣмъ днѣвъ дороги. Але якъ дôзнавъ ся, що его жѣнку оклеветали, то вôнъ вставъ зъ постелѣ, щобы еѣ боронити. Ну, а се може бути.

(Конець буде.)

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКŶ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадноп провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнŷ.	**4%** пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнŷ преміованŷ.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнŷ безъ преміи.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскŷ Облигаціи индемнизаційнŷ,

котрŷ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякŷ выльосованŷ, а вже платнŷ мѣсцевŷ паперы цѣннŷ, якъ такожь купоны за готôвку, безъ вселякои провізіи, а противно замѣсцевŷ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрŷ самъ поносить. 2

8

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

На пору курацiйну 1892

поручае справдѣ добрый

ЧАЙ

російскій 78

Сидôръ Воль

властитель одинокои торговлѣ лише чаемъ, котра истнуе вже 22 роки

у Львовѣ, Сикстуска 6.

---

5 до 10 зр. денно певного зарôбку безъ капіталу и різіка, дае тривкій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правомъ дозволеныхъ льосôвъ, за користными умовами. Оферты на льосы до: Annoncen Expedition J. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse 7. 82

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовŷ и господарскŷ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якŷ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатŷ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новŷ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера